

Tovje z muzikálu ŠUMAR NA STŘEŠE
1969

Saturnin Brambor - PODSKALÁK
1985

Medailon Jiřího Miegla

STRANA 1

1	KAPIČKA ŠTĚSTÍ	3:32
	F. Loewe - A. J. Lerner / Ota Ornest	
2	JÁ SE DNES DOPOLEDNE ŽENÍM	2:31
	F. Loewe - A. J. Lerner / Ota Ornest	
3	MĚ ZMÁHÁ HIC	2:36
	C. Porter / I. Havlí	
4	STARÁ ŘEKA	4:47
	J. Kern - O. Hammerstein / J. Kvapilová - P. Kopta	
5	KDYBYCH JÁ BYL ROTSCILD	5:04
	J. Bock - J. Stein - S. Harnick / Zd. Nerušil	
6	TULÁČKÁ	5:06
	R. Piskáček	

Zpívá Jiří Miegla, hraje studiový orchestr.

Upravil a řídí Ivo Pavelka.

Natočeno ve studiu PROVOX, Velké divadlo Plzeň.

STRANA 2

LIDOVÉ PÍSNĚ Z JIŽNÍCH A ZÁPADNÍCH ČECH

Vybral a sestavil Zdeněk Bláha

1	VYŠEL SEM SI ČASNĚ Z RÁNA	1:54
	Myslivecká z Dolnobělska	
2	KDYŽ SEM JÁ K VÁM CHODÍVAL	3:42
	Z Jičenska	
3	MITROVICE, MITROVICE	1:54
	Jihočeská	
4	MY ŽILOVSKÝ PYTLÁČÍ	1:21
	Z Plzeňska	
5	NA TEJ VOJNĚ	3:54
	Vojenská česká	
6	NEJNI BRAMBŮR, JAKO BRAMBŮR	2:12
	Chodská	
7	JÁ MÁM HOLKY DVĚ	
	JÁ SEM SE SMUTNÝ VOŽENIL	3:18
	Z Pošumaví	
8	BUDĚJICKÝ DĚVČATA	2:27
	Jihočeská	
9	KDYŽ SEM JÁ ŠEL K TÁBORU	1:15
	Jihočeská	

Zpívá Jiří Miegla, hrají Malá muzika (5), kapela Úsměv (1) a Plzeňský lidový soubor (2, 3, 4, 6, 7, 8, 9).

Řídí Zd. Bláha (1, 5, 6, 7, 8), Jar. Krček (2,3) a Zd. Lukáš (4,9).

Upravil Zd. Bláha (1), Jan Málek (2, 4, 5, 9), Jan Slimáček (3)

a Jiří Teml (6, 7, 8).

Použito snímků regionálního studia Českého rozhlasu v Plzni.

Zvláštní díky Českému rozhlasu, regionální studio
Plzeň, za jeho přínos k vydání této desky.

Cover design © Jaroslav Zapletal 1992
Cover photo © Věra Callová, Pavel Křivánek 1992
Sleepenote © Miroslav Douřlík 1992
Vydal © PROVOX Plzeň 1992

JIŘÍ MIEGL, narozen v roce 1927 v Českých Budějovicích. Tam se vyučil obchodním příručím a zdá se, že ho kariéra úspěšného obchodníka nemine. Jenže od svých šestnácti let také ochotníč a spolupracuje a budějovickým rozhlasem. Rok 1953 se zdá být pro Jiřího Miegla rozhodující. Upisuje se Jihočeskému divadlu (tamtéž) jako člen pěveckého sboru. Během sborového působení dostává i příležitosti v menších sólových rolích, ale dobře ví, že stát se v témže divadle ze sboristy sólistou je velmi výjimečné. Proto po šesti letech odchází do operetního souboru Divadla Oldřicha Stibora do Olomouce už jako sólista. Zůstává tam však pouze jedinou úspěšnou sezónu a ihned přijímá nabídku z plzeňské operety a přechází do Divadla J. K. Tyla v Plzni.

Až potud je Mieglov životní běh velmi podobný osudům řady herců a zpěváků tehdejších generací, které nedodala do divadel s výučním listem umělecká škola, jak je to dnes běžné. Jenže jistý rozdíl je v tom, že Jiří Miegla přichází z rodných jižních Čech přes laskavou a přátelskou Olomouc do zdrženlivé Plzně, která, byť divadelně vyspělá, jen velmi uvážlivě a zdaleka ne hned a ne každému věnuje svou přízeň. A ke všemu tento člověk nastupuje do operety a je všechno možné jenom ne pohledný krasavec a sladký milovník. A do třetice všeho zlého není ani tenor, či vyšší baryton, ale bas. A pro ty je, jak v muzikálovém ták zejména v klasickém operetním repertoáru, pramálo zajímavých pěveckých příležitostí.

Brzy se však ukáže, že obavy o zdomácnění Jiřího Miegla v plzeňském divadle jsou liché. Je sice pravda, že není po svých představeních přepadán hejny opojených mladých diváček, jak je to běžné u operních a operetních tenorů, ale zato hned od počátku opatrného plzeňského diváka zaujme a získává. A to ať už jako Čubkin v Gogolově Ženitbě, Matyáš ve Weillově Žebrácké opěře, jako Doolittle v My Fair Lady, Tovje v Šumaři na střeše, nebo jako Hejl v Piskáčkově Děvčeti z předměstí, Škarohlíd v Perlách panny Serafinky a Brambor v Šamberkově Podskaláku. Není snad také jediné hry Osvozeného divadla, uváděné v šedesátých letech v Plzni, kterou by Jiří Miegla vynechal. Ze světové operetní klasiky nabídne Zarembu z Nedbalovy Polské krve, Jupitera z Offenbachova Orfea z podsvětí, Frosche ze Straussova Netopýra a přirozeně také Majora z Hervého překrásné Mam'zelle Nitouche, který vedle jiných postav patří právě mezi ty, do nichž je Jiří Miegla jako ideální představitel po letech znovu a znovu obsazován. Ale těchto výsledků by se Jiří Miegla ani přes svůj nesporný talent asi nedobral, kdyby tu nedošlo k vzácnému propojení nadání a koncentrované, úzkostlivě zodpovědné práce. Těžko by se našel jediný divák, který viděl Jiřího Miegla takzvaně odehrát představení, prostě hrát bez zájmu o diváka. Stejně obtížně by se asi našel režisér - a byla jich pěkná řádka, a ne bezvýznamných, s nimiž se Miegla setkal - který by mohl říct, že se u Miegla nesetkal s profesionální kázní, se zájmem, ale naopak s ledabylostí nebo dokonce s lhostejností.

Mieglovo splnutí s Plzní a západními Čechami nezpůsobuje ale jen divadlo. Možná, že ještě větší popularitu mu přináší jeho rozhlasová práce. Po léta, s týdenní pravidelností, ho posluchači vnímají jako průvodce pořadem Hrajeme na přání, je součástí relace Zpívají Plzeňáci a Cesty za folklórem. Jeho hlas je pro rozhlasového posluchače nezaměnitelný, má jedinečnou barvu, působí jakousi laskavou moudrostí, nedramatizuje, ale uklidňuje a těší.

A to je i posláním této desky, která měla vlastně už dávno vyjít.

Doolittle - MY FAIR LADY
z roku 1965

